

I Joh. V. v. 4.

Vor Troe er den Geyer, som overvinder
Verden.

Faget

I gudelig Betragtning,

I Anledning

Af

Den her i Livet bærende

Høyst renomered Negotiant og vel=meriteret Sexten Mand

Vel=ædle og Høyst=fornehmme

SR. **Han Strøhen**

Hans

Dødelige Afgang her fra Verden i Sit Alders 65de Aar,
som med en Høy=anseelig Sørge=Comitat blev geleidet til Sit
Sove=Kammer i Bergens Nye Kirke den 13 Julii 1764.

Kensfoldig componeret,

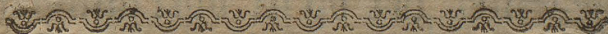
Af den

Det Taknemmelig erkjender

Den Afdødes Godgjørenhed

Imod

H. O. Nideros.

Imprimatur,

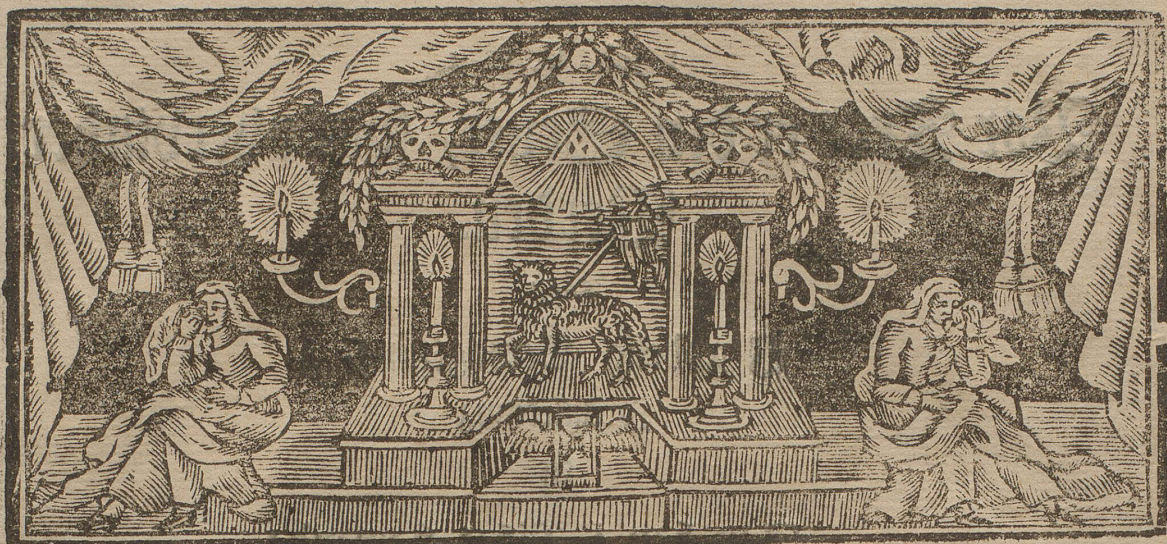
J. RENNORD.

B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Rothers.

BN 443

Af alt i Verden er, hvor herlig det end stattes,
 Er saa fuldkommen ey, der i joe noget fastes,
 Derfor man aldrig kand i dette korte Liv,
 Opnaae sit Dyemeed, men før maa ligge stif.

Naar Døden træder til, forinden man den henter,
 Slet ingen er der da, som Tiden igien henter,
 For at opfylde det, tilbage monne staae,
 Umueligt blev det dog, for dem saadant at faae.

Men hvem den ægte Troe udi sit Hierte haber,
 Det er den største Skat, af saa GUDS Raades Gaber,
 Som teer sig kraftelig, i Kiærlighed til GUD,
 Og Raasten som sig selv, alt efter HERRENS Bud.

See saadan ægte Troe, blev virkelig befunden
 Hos denne ædle Siæl, der og fik oberbunden
 Den onde Verdens Art, samt eget Kiød og Blod
 Paa Kiæmppebis, og med behiertet Sind og Mod.

Bøvisning god derpaa var useilbar at mærke,
 Af Hans Omgiaengelse og Kiærlighed hin stærke,
 Han var til GUD og dem, som Han omgikkes med,
 Ja trosted hver og een, der kom til Ham og græd.

I deres Nød og Trang, de aldrig gik tomhændet
Fra Ham; men hiulpet blev, og glad tilbage vendet;
Saadan Medlidenhed var joe Bevisning god,
At den retskafne Troe hos Ham har fæstet Nød.

Hvor af der og udflød saa mange andre Dyder:
Fromhed, Belebenhed, der Gæden nu bepryder,
Ærlig og Redelig var Han i Ord og Daad,
Ja Venlig med Fornuft, at gibe gode Raad.

Med Sandhed siges kand, Han var et ret Exempel
For mange iblandt Dem, der søgte Herrens Tempel;
Thi Gudsfrøgt skinnede ud af Hans Dyne klar,
Som er Bevisning paa, hvad der i Hjertet var.

Hans Rygte gaaer saa vidt, som Bergens Handel strækker
Inden og uden Lands, i Bye, og Landemærker
Med stor Berømmelse af alle og enhver,
Som ey udstiges kand, eller beskrives her.

See! Saadan Dydig Mand, har Døden os berøbet,
Det ingen Under er, de der for gaaer bedrøbet,
Som følger Liiget til sit Sove Kammer hen,
De mistede i Ham en Kiær og Trofast Ven.

Her træder og foran Hans Efterladte Sønner,
Hvis Sorg forøger sig, i det de ret paastionner,
Hvorledes Han mod dem saa om og Kiærlig var,
Det smertter Dem de nu, Ham ikke seer og har.

Men hvilken herlig Trost, kand Dem det ikke gibe,
De selv opartet er, imens Han var i Lide,
Saa at De udi sig, libagtig Ham kand see,
Af Gudsfrøgt, Redlighed hos Dem sig lader see.

Tilmed leber Hans Siæl, nu blant de Guds udbaldte,
GUD hadde Hannem tier, derfor Ham til sig kaldte
Fra onde Verdens Scharm til hellig Engle-Chor,
Og alle Helgene, hvor Glæden den er stor.

EPITAPHIUM.

Ach! du ædle Troens Gabe,
Mange Frugter i din Hæbe
Blomstres og staaer steds i Floer;

Salig FRÖCHEN dem mon eye,
Bragte det saa bidt til Beye,
De med Ham til Himlen foer.

Ach! Jeg maa nu Hannem sabne,
Som mig ofte monne gabne
Af Sin frugtes Forraad sød,
Den Han nu igien har funden,
Og i Skaakke = viis oprunden
Der hbor ikke findes Nød.

Men er oberbettes Glæde,
For Lammets Stoel og Vere-Sæde,
Som i Æbighed bestaaer
Der, at de Udbaldte svinger,
Hellig Tree med Engle Tunger,
Og slet ingen Ende faaer.

